

Biöön
Säifsten

"LOST
NIGHT"

2016 Gick min mamma bort i cancer.

I know you hm, you know
I knew you, before you knew me.

My hm new me, knew me, before you knew me.
Your new you, knew me, before you knew your-
self, you know
Before, before before (umpf) Ah

I... know you
Sophie (umpf)
Alex svarar (Umpf)

2016 Gick min mamma bort i cancer. Jag skulle kunna säga väldigt mycket om det, men kanske är det inte just här eller i text som jag kommer kunna göra det rättvisa. Alla som förlorat någon som de älskar vet vad det betyder. Det är på många sätt oöverskådligt och svårt att fullt ut sätta ord på. Säkert skulle någon som arbetar med text skulle kunna göra det galant, det har också redan gjorts, men för mig personligen var känslan ofta att det saknades ord. Det saknades mig ord för att förklara och det saknades ord för många av de som tog hand om mig efteråt. Min känsla var att orden ofta bara blev en omskrivning och inte fullt ut kunde komma åt kärnan av min upplevelse. Att prata om sorgen kändes ibland också så långt ifrån den platsen där jag befann mig. Min känslor var grumliga, samtidigt väldigt närvarande. Jag kände mig hudlös och befann mig ständigt i en slags dimma. Ungefär 2 år efter mammans bortgång så började jag känna att jag nog skulle försöka göra ett verk om sorg, om min sorg, om tröst, om klagan och om lyssnande. Om hur svårt det är att lyssna och hur angeläget det är. Det var något som jag insåg, något som jag tänkte mycket och ofta på. Hur svårt det är att bara sitta där, att ta in någons sorg, att acceptera att den finns där och att det inte finns något man kan säga för att mildra den. En av de svåraste känslorna i min sorgprocess handlade om att inte vilja acceptera det som är oåterkalleligt. Det definitiva, det otröstbara var ofta det jag sökte bekräftelse på, det som inga ord kan läka. Hur accepterar man att någon dör? Själva acceptansen blev ett slags hot mot upplevelsen, det var delvis för att jag inte ville acceptera det uppenbara som jag kände så mycket frustration, uppgivenhet, ilska och alla de känslor som ryms inom tillståndet sorg. Därför kunde det kännas som att vissa inte lyssnade när de hade så mycket att säga, så mycket tröst att ge. Jag förstod och hörde deras omsorg, men det var inte det jag sökte eller behövde framför allt. Jag fastnade i en känsla av att vilja få bekräftat att ingenting kunde göra situationen bättre. Tänker ibland på hur oerhört trött jag var första året och tänker nu också på hur trött alla andra måste ha blivit över mitt konstanta krigande kring att inte vilja släppa taget. Ibland undrar jag om det var just denna kamp och den oerhörda tröttheten som var den process som krävdes för att jag skulle få göra slut på några av alla dessa känslor. Jag försökte samtidigt hålla mitt privatliv borta från konsten i den mån jag kunde. Jag var rädd för att det skulle bli kladdigt, internt och kanske inte så relevant, om det skulle smyga sig in. Samtidigt så insåg jag att kanske borde jag göra konst med det som trots allt upptog det mesta av mitt liv? Det var ju där jag var. Sorgens klang hade lagt sig över allting och jag började bli rädd för att det kanske skulle förbli så? Jag var också rädd för att om jag skulle gå in i mina privata känslor så skulle det leda till mer intern konst och att det skulle bli ett hinder i kontakten med publiken. Idag tänker jag precis tvärtom. Det privata är kanske snarare en möjlighet för publiken att identifiera sig med konsten. Tillslut infann det sig också en befrielse i att inse att min historia inte var så unik och att kanske kunde den bli en berättelse för andra att känna igen sig i, motsätta sig, eller studsa vidare sina egna erfarenheter på? Att prata om saker som är högst personliga behöver kanske inte betyda att man blir egoistisk eller tappar sin ödmjukhet? Inte heller behöver det sakna relevans. Det kändes läskigt och utlämnande att ändå våga göra det. Hur skulle det kännas för mig om jag gick den vägen? Som det ofta är för oss som jobbar med scenkonst så har vi lång framförhållning och flera projekt i pipe-linen som ska genomföras. Det finns kanske inte riktigt plats att infoga ett projekt som känns brännande just nu, det kommer då få ske om kanske 1,5 år eller liknande. Inför ett projekt jag hade inplanerat med arbetstiteln "The Panel" så var jag och min partner på semester i Italien och under en middag började han peppa mig att göra något med sorgen. Kanske såg han mitt behov, kanske hörde han en önskan? Det sådde ett frö som gjorde att jag plockade in sorgen i The Panel. Jag startade alltså projektet med två projekt. I efterhand tänker jag att jag borde ha förstått att de var omaka, att något skulle behöva flytta på sig, men där och då så slogs jag med näbbar och klor för att försöka få plats med allt. Pliktrogenheten införde vad jag hade sagt att jag skulle göra slogs med det jag faktiskt ville göra. Jag hade också flera rädslor kvar kring att verkligen våga säga att det var sorgen som var det centrala temat i verket. Våren 2019 var Sophie, Alex och Marianne anställda i perioder och jag tänker att i efterhand så var det deras självklarhet i att släppa The Panel som också gjorde det möjligt för mig att göra det. På ett liknande sätt kan jag nu se det som en metafor för hur jag själv inte ville släppa mina känslor. Kanske har jag svårt för det generellt? Kanske är jag rädd för vad som ska hända om jag släpper efter i det som brinner? Att ge sig hän är en risk, att jobba med sig själv en annan, att påstå att det är det man gör det - en tredje. Jag kan även se dessa rädslor i mina texter om det här verket, från början fram till idag. Om jag säger att det handlar om sorg, om tröst och om lyssnande så kommer jag kanske bli bedömd för det. Lyckas det? Kännas det adekvat? Stängs möjligheten för tolkning om jag tydligt säger vad verket är för mig? Det vore oerhört synd om min röst stängde verket, naglade fast det i något och hindrar personer att se något helt annat i det. Ytterligare rädslor. Det verkar nästan lite befängt hur orolig jag är. Kanske handlar det om att jag tänker att kritiken skulle vara en kritik mot mina känslor? Återigen handlar det om att försöka rensa bland känslorna och att försöka förstå att det är olika saker. Nu är jag i någon bemärkelse på andra sidan, åtminstone med verket. En pandemi har dessutom genomlevts och vi hade premiär där precis innan allting stängde ner. Världen har kanske också nu fått en annan kollektiv erfarenhet av sorg och av död. Känslorna är kanske därför andra? Jag ser nu fram emot att se verket med de ögonen, vad kommer det att vara på andra sidan? Vad ser vi i det nu? De gånger då jag idag fortfarande sörjer min mamma är de tillfällen då det händer saker i livet som jag gärna skulle vilja dela med henne. Det kan vara något så stort som att jag har en ny partner, kanske ska flytta, eller viljan att dela erfarenheter av en pandemi. Det kan också vara det vardagliga, att återberätta ett samtal, höra mig för hur det går med någon av de ensamkommande som hon hjälpte eller få veta vilka nya gardiner hon hade tänkt att sätta upp i köket. Saknaden kommer alltid finnas kvar och det finns något fint i det. Den berättelsen som jag har med henne och det vi delade kan inte hotas eller tas ifrån mig. Det här verket handlar inte om oss och är inte ett försök att berätta vår historia. Det kan jag vara trygg med idag. Men det är ett verk som bär med sig och letar sig igenom de känslor som jag upplevde de där första åren. Det är också ett verk som har lyssnande som sin primära praktik. Alla verk är personliga. Tror inte det går att göra konst fränkopplat sig som person och tur är väl det. Det fortsätter dock alltid för mig att vara läskigt och det är en känsla som jag får hantera. Kanske har jag blivit lite mer ok med det? Att det finns många känslor som inte går att lösa eller bli av med? Det kanske inte är något att önska heller? Livet bär med sig mycket som vi får fortsätta bära i ensamhet och ibland tillsammans. Det gemensamma är värdefullt, lyssnande lika så. För mig var det meningsfullt på många sätt att göra det här verket. Sen kan jag bara hoppas att det kommer vara det för en del av er som tittar... och även det är något jag inte kan styra eller kontrollera.

Six steps
I lost the space you left behind
When you left I lost the space you left behind

Sophie

Marianne

Alex

We

When

If

Would

Night

You

Behind/You

We/Right

Space

Left

I

Lost

We

Could

See/If

See

Left

The

A M A M
M S S S A

S M S A M
A A M S

Röstpraktiker:

Avsluta varandras meningar:
testa att alltid avsluta varandras meningar
och genom det hitta en ramsa
ramsan blir en rytmisk struktur.
Dansa ramsan

- PRATA i kör, i stämmor, unisont, i kanon prova

I samtal med Hans:

Idiolekt:
Talfel
dialekter
Språkmelodier

som förvrängs
som gör att en tappar förtroende för det som sägs
eller som byts så ofta att det osäkrar subjektets identitet

praktiker:

Vad består ett ord eller en mening av?
Vilka komponenter finns rent ljudmässigt?
Vad händer om vi förskjuter de parametrarna?
förlänger _____ förkortar
mutar _____höjer volym
gör snabbare _____långsammare
i kör_____enskilt
med en viss adressering _____ mot en viss plats i rummet
osv osv osv - bygg ut denna metod lista

MUTE-praktik

poetisera skapa glapp,
och sen då, måste det drivas in i något helt annat, placeras in i med flertalet praktiker
in i något som gör det igenkännbara i rörelse språket främmande...

Repetition Practice

When starting a new process I always try to write down starting points for practice development so that I'm prepared for the first week of working together with the performers. When thinking of this Fanzine I looked through some old documents and found this list from early 2019. Why it's not in the same language I don't have an answer to, but here it is:

Starting point for studio experimentation:

(R)epetition - RS//RT

(S)canning (that transforms by sensing)

(T)ransformation (that transforms by designing)

Agency Shifting between the doer and the practice

Loop systems, time relation

Repetition 2

Repetition 1 Repetition Repetition Phrase

Repetition 3

Repetition 4

Pattern development - when a pattern develops - start building new and other patterns developing the elements within the first loop. Build a language or pattern to play with in rhythm, space - changing body parts ect. Develop patterns by muting certain or adding smaller parts within the loop. It's a play with copy-pasting elements and trying to shift the defining of a thing into multiple smaller things. Try to alter your own zooming in and out of how much is considered as "a thing".

Behavior - See the loop as a behavior pattern - this behavior is a thing that can do other things, become a being. Explore how this behavior would manifest itself if it has an intention - walking towards something or sitting down, drinking, wanting to talk to the audience etc etc

(Lena had an idea that when someone has established a behavior and starts acting with it - that the others come in as the same species...)

Spontaneous reactions - All spontaneous reactions - because of reactions, association or other are encouraged to be manifested in activity. Go for it, if you have a strong impulse that would break the repetition try it out — take this action as the new gesture to repeat or Go back to the previous and let this action be a solitary action.

possible score examples to start from:

explain the practice

mute practice

increase the mute practice

commenting the presence and one self

dear to use shortly or really long the RT or the RS

try to sometimes talk and do RT at the same time, letting the talking be an unaffected score

try sometimes to only let the voice to RT // the movement // letting the unaffected go on in previous activity

When developing far away from the first situation in RT//RS when coming back to speaking,

change topic of talking or way of talking

meta-theme

whisper practice

talking with air

talking in choir

etc

Objects - Speak while using objects that facilitates the explanation - let them become part of the RS//RT and later on take them out. — -TRANSFORMING THE OBJECT or the movement when being done without the object. Placing the imaginary where the object previously were.

Phases - the physical loop and the voice (DIFFICULT)

Create a voice and movement loop that has a 1-1 relation

detach the two from each other and transform one while the other one stays intact.

See the new pattern as a thing, let them come together as material

Detach voice and movement and transform only one of

them....

try this with several persons? Staying in the same pattern but letting the loop shift slightly

Intend for small changes until the loops become unison again.

other simple structures to start from:

everyone does the same sound - RT the movements differently

everyone does the same movement - RT the sound differently

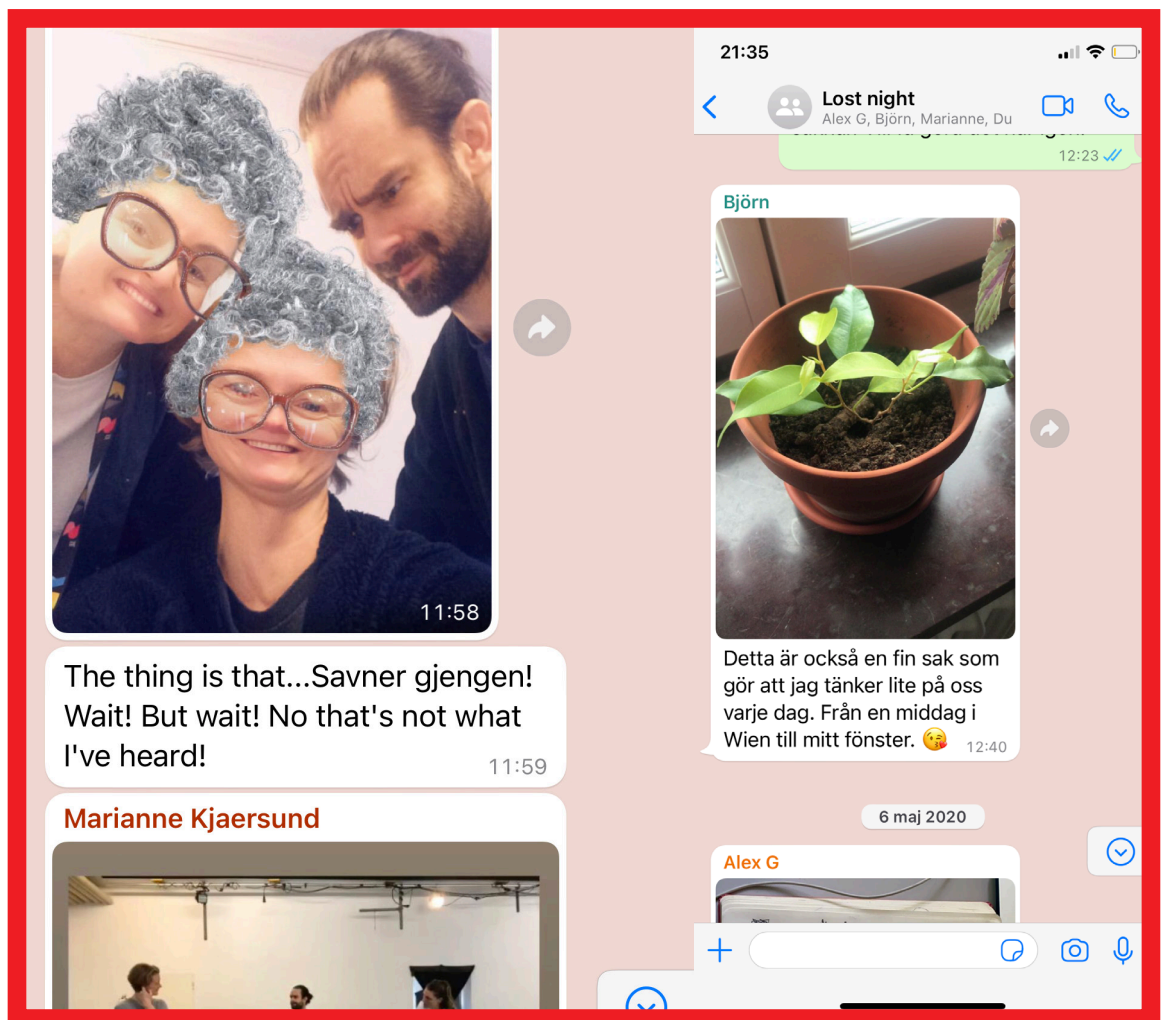
possible score for 3 - One is doing the explain the practice score, the other two can be in one out of three states;

1. the witness - just take in and react if it comes to you. You're an audience member without responsibility. Let's consider how we can do this without acting.

2. the conflict - help the situation - maintain the conflict - ACTING

3. orchestra - listen to the tone in the word that gets repeated, start saying/singing the word in unison together, start harmonising or changing/adding complementary rhythms

Jag saknar verkligen att sjunga. Saknar närheten som uppstår när man lär känna sin röst tillsammans med andra. Det är så nice när att få sjunga falskt och blotta sig och att å andra sidan få känna när harmoni uppstår. Att suddas ut gränsen från talröst till sång och att bli bekväm hur jag faktiskt låter. Rösterna spricker men det är ok och sången får vara vacker och skev på samma gång. Ibland är det kristallklart men glider snabbt över o blir grumligt.

... en hybrid kropp som
skakar om sinnen.

Att växla mellan olika kroppsliga
uttryck är att definiera sig i
gränslandet mellan dessa. När
dans blir sång blir dans för

vi oss och vår omgivning ut i en
rymd där spegelneuroner och trumhinnor
smälts samman, där vi hör vad vi
ser och ser vad vi hör och var vi
kan jämföra uttrycken så att de
uppgår i ett konglomerat av agens.

Kanske kan vi genom sammantaget

processer utan tydliga slut

Credits

Idea and choreography: Björn Säfsten in close collaboration with the dancers.

Dancers: Sophie Augot, Alexander Gottfarb, Marianne Kjærsund.

Composer: Hans Appelkvist. Light design: Susanna Hedin.

Production manager: Anja Arnquist, Magnus Nordberg.

Produktion: Säfsten Produktion & Nordberg Movement.

With support by Swedish Arts Council, Stockholms Stad, the Swedish Arts Grants Committee. Co-production with NorrlandsOperan and MDT. Residencies at MDT and Arbeitsplatz Wien.

Samtal och rörelse för dig som är 65+ med koreografen Björn Säfsten
Listen to the Lost Night Podcast
Timetable

[Share on Facebook](#) — [Twitter](#) — [E-mail](#)

MDT program texts

The program texts is a series of unedited fanzine-style booklets available on the MDT website and in a limited cost price edition, printed, folded and stapled on MDT's Konica Minolta All-in-one Copier.

Find all MDT program texts at www.mdtsthlm.se

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]